

והשבת עומדת להכנס, הרי הוא נותן את **כימנו לנכרי מבعد יום**⁽¹⁾ שהרי לא יוכל לשאתו עלייו לאחר כניסה השבת, משום איסור הוצאה.⁽²⁾

ואף דעתם אסור ליתן לנכרי שיעשה לו מלאכה בשבת, משום דחשיב כשלוחו⁽³⁾ של היישר אל לעשית האיסור,⁽⁴⁾ הכא התירו. וטעם ההיתר יבואר בגמרה.

ואם אין עמו נכרי, מניחו לכיס על החמור,

ל"שם טוב" אטפילין שכראש. שטוב שם ממשן טוב.

הדרן עלך שואל

פרק מי שהחשייך

מתנותין:

מי שהחשייך לו היום בעודו הולך בדרך,

נפרדים נאמרו בזה. דין "ממצוא חפץ" אינו אוסרו אלא לומר לנכרי בשבת גופה. שיכנס שהמלacula בשבת אסורה, כן הדיבור ממנה אסור. ומטעם זה יש לאסור אף כאשר אמר לו שיעשה למוציא שבת.

ודין אמרה לעכו"ם שבוט, אינו אלא כמשמעותו לעשות בשבת. ואף אי מצוחה כן מערב שבת, אסור. שאין האיסור בעצם הדיבור בשבת. אלא משום דהוא כשלוחו. ומהתייחס עשית המלאכה לישראל עצמו.

ואין זו שליחות ממש, שהרי אין שליחות לנכרי. ואף להשיטות דלחומרה יש שליחות לעכו"ם מדרבנן, כבר כתוב הבית מאיר, שלא שיך לחיב בשבת משום שליחות. שהרי כל יסוד איסורה הוא למען ינוח היישר אל. ואף אי שלוחו של אדם כמהותו, הוא המשלח נה. אבל רבנן אסור זאת, וגדר איסורם הוא גדר שליחות. קהילות יעקב.

4. והסמ"ג כתוב בטעם איסור אמרה לנכרי, על פי המכילתא, דיליף לה מקרה ד"לא יעשה כל מלאכה", ולא כתיב "לא תעשה". דאפשרו על ידי נכרי לא תעשה מלאכה. ונסתפק שם اي דאוריתא הו, או אסמכתא היא.

1. רשיי. והרבה הראי"ש לתמונה עליו. חדא,adam כן מי אמר ליקמן דעתך לא אתא לידייה מבعد يوم לא ניתן לנכרי. והוא אם נתנה מבعد يوم, בהכרח דברך אתה המציא לידייה מבعد يوم.

ועוד, מי קא פריך ליקמן "זהא מהחר הו" ? והרי כשנותנו עליו מבعد يوم ליכא עקרת חוץ בשבת, ולא מחיב מדורייתא.

ועוד, מי פריך Mai טעמא שרוא רבנן ליתן. לנכרי ? והא מבعد يوم בין כך מותר ליתן. וכדרתנן לעיל [ז' ב], "ובכלון מתירין בית הלל עם השמש", על ידי קציצת שכר. לכן פירש דנותן כיiso לנכרי לאחר שתחשן.

2. ויש אומרים, שלא התירו כן, אלא דוקא למי שהיה סבור שיש לו שהות ביום, והחשיך עליו הדרך. אבל מי שיצא מביתו סמוך לחשיכה, ושכח והוציא לרשות הרבים, לא התירו לו שום אחד מהדורכים האלה. שלחן ערוך סימן רסו סעיף א.

3. רשיי. ובעובדת זורה טו א כתוב, דאיסור אמרה לעכו"ם הוא משום "ממצוא חפץ" ודבר דבר."

וצרך לומר בדעת רשיי שני איסורים